

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: חג הסוכות

חג הסוכות

בס"ד | גיליון מס' 300

כיצד תשובה חיובית לנגיף התבררה כהצלה של ממש?

בסוכות תשובו שבעת ימים!

זהו - זה באמת משמח. כי כל הדאגות שיש לנו, כל ההתמודדויות שאנו חווים, כל חוסר הוודאות שאופף אותנו - כל אלה מעכירים את מצב רוחנו, כי אנו חשים לחוצים, מתוחים ומודאגים, כאילו עלינו מוטל לפתור ולסדר, לתכנן ולפעול, לעשות ולהתמודד. אולם ברגע שאנו מבינים שאנו בידיים של אבא גדול וחזק, ברגע בו הלב שלנו מפנים שאנו נתונים בידי אב רחום שמנהל את העולם - ננסכת שלוה בליבנו, אנו חשים מוגנים ורגועים מתמיד, ואז נקל עלינו לשמוח ולהיות מאושרים!

אדם עשוי להיות מודאג או מתוח - רק כאשר הבעיות הן שלו, העול לפתרון מוטל עליו, המשימה היא 'שלו'. כאשר האדם יודע שהוא בידיים טובות ושהוא מונח בצילו של אב רחום - אין לו דאגות או לחץ, כולו שליו, רגוע ושמח. תינוק בוכה כאשר הוא חש אבוד, כשהוריו אינם לידו, כשהוא חושב שעליו לגדול בכוחות עצמו. כשהוא בידיים של אבא - הוא מחייך חיוך מתוק וחינני, שמח ומאושר, הרי הוא בידיים הטובות ביותר!

זוהי המשמעות העמוקה שהרה"ק בעל ה'שפת אמת' זי"ע בסוכות תרמ"ה מגלה במצות סוכה: מצות סוכה היא מצוה של ביטחון, של הטמעת האמונה והביטחון בה'. אבא שבשמים אומר לכל יהודי: צא מדידת הקבע שבנית לעצמך, תפסיק לבנות על עצמך או על יכולותיך, על ביתך ועל מעונך. בוא אליי, תישען עליי, תיכנס בצל כנפיי. כאן תרגיש הכי בטוח ומוגן, כאן תוכל לשמוח באמת!

וככל שנתחבר לביטחון הזה במשמעותו העמוקה, ככל ששמחתנו בחג הזה תנבע מביטחון מלא ומהישענות מושלמת על אבא שבשמים, ככל שנפנים שאנו משאירים מחוץ לסוכה את הדאגות והמתח, את חוסר האונים ואי הוודאות, ונכנסים לשהות בצל של אבא ולהרגיש מוגנים ובטוחים בידי - כך הביטחון הזה ימלא את ליבנו בשמחה עצומה גם בשנה כזו, ויקויים בנו 'שמחת בחגך והיית אך שמח'!

תוצאה 'חיובית' שהפכה לנוס!

הכותרת שקידמה את פני קוראי העיתונים בבוקרו של יום שלישי י"ט באלול תש"פ, נראתה כלקוחה מעולם רפואי רשלני. היא בישרה כי: 'ניתוח דחוף של תינוק נדחה כי הוגדר בטעות כחיובי לנגיף, למרות תוצאה שלילית בבדיקות'. בכתבה מסופר על תינוק שהוצרך לעבור ניתוח דחוף ומורכב, ולקראתו - נבדק אם נדבק בנגיף. התוצאה היתה שלילית אולם נרשמה כחיובית, הניתוח נדחה, משרד הבריאות נאלץ להתנצל ולהסביר, בקיצור - תקרית לא נעימה.

אולם מאחורי הסיפור המוזר-משונה הזה, מסתתר סיפור הרבה יותר גדול, אותו שמעתי מאחי הר"ר אליעזר הי"ו, המכיר את המשפחה מקרוב. ומעשה שהיה כך היה: למשפחה ג. נולד תינוק, שעד מהרה אובחן כסובל מלשלל מומים. הוא הוצרך למעקב רפואי והשגחה קפדנית, כל זאת - לקראת שרשרת ניתוחים בלב, בריאות ובמערכת העיכול, אשר נגזר עליו לעבור. בשל גילו הצעיר, הבינו הרופאים כי לא ניתן להעביר ליד כה פעוט שרשרת ניתוחים כה מורכבת, ואין מנוס מלעשות ניתוח אחד - גדול

בלב נרגש והומה, זך מחטאים ומלא תקוות לשנה טובה ומאושרת, יוצאים אנו מעשרת ימי תשובה ויום הכיפורים היישר אל הקלחת השמחה והבוערת. לקראת פרוש חג הסוכות. כבר התנקינו מכל רבב וצוחצחנו מכל רפש. מעודנים ונוצצים, זכים וטהורים אנו פוסעים מעדנות בשבילים הנאים והמרגשים של חג הסוכות - זמן שמחתנו, החג שממנה את התשובה לתשובה מאהבה, החג שכל כולו שמחה והתרפקות על אבא שבשמים, בחיקו הנעים ובצילו המואר.

המאפיין הבולט יותר מכל בחג הסוכות, הוא מצות השמחה האופפת אותו בכל יישותה. אנו פוסעים אל תוך דירת העראי בלב מתרוגן משמחה, נוטלים בידינו את ארבעת המינים אשר עליהם כבר כתבו הראשונים כי הם 'משמחים את לב רואיהם', ונפשנו יוצאת במחול בשמחת בית השואבה. וכאן עולה ונשאלת שאלה בוערת:

הרי חוויית השמחה, מטיבה ומטבעה, אפשרית לכאורה רק מתוך שפע ורוב טוב, מתוך מיטב התנאים ומירב הפינוקים. איך יתכן שפסגת השמחה השנתית היא דווקא בחג בו כולנו עוזבים את מיטב התנאים בסלון המרווח והממוזג, ועוברים לסוכה מטה ליפול המוצלת בענפי זרדים? איך יתכן שדווקא בצאתנו מהבית המוגן והחם, בעוזבנו את כסאות העור הנוחים והספות רחבות הידיים, ביושבנו בכסאות מתקפלים צפופים בסוכה קטנה - דווקא אז השמחה גואה ומרקיעה שחקים?!

והשנה - תישאל השאלה ביתר שאת: אם לא נזכה לאירועי שמחת בית השואבה המזניים ומרשימים, אם לא נזכה להיפגש יחדיו כל בני המשפחה המורחבת למפגשים משפחתיים חגיגיים, אם ניאליץ - לנוכח המצב - לחוג את החג באופן מצומצם ומועט בשמחה מתמיד - איך בכל זאת אנחנו אמורים לשמוח? מה יש בחג הזה שיכול לשמח אותנו? מה הדלק שמניע את השמחה בחג הזה, וכיצד הוא יכול לשמש אותנו גם השנה?!

ביאור הדברים הוא, שחג הסוכות הוא חג שכל כולו חיבור וחיבוק אמת עם אבא שבשמים. אנחנו נכנסים לתוך בית שהוא יתברך שירטט את מפרט הבניה שלו, שהוא קבע אותו כצילו הפרטי, כשהוא זה שמזמין אותו לבוא להיכלו. הסוכה חייבת להיות ממוקמת תחת כיפת השמים, כדי שנחוש ונרגיש תחת חסותו של שוכן מרומים, וכל מה שמפריד בינינו אינו אלא צל דקיק שהוא קבע וביקש, כשמבין החרכים נוצצים אורות שמימיים המאירים עלינו בנגוהות עדינים...

חג הסוכות, כל כולו הוא 'חבוקה ודבוקה בך' - במלכו של עולם. כל יהודי יוצא מהבית שהוא בנה לעצמו, מהבית אותו תכנן והוא 'שלו', מהתפיסה לפיה יש לו צל משלו, יש לו הגנה משלו מפני החום והקור, ויש לו מה שעוטף אותו - מה שהוא יצר במו ידיו. פתאום בבת אחת אנו יוצאים מכל החשיבה הזו, ומבינים כי אין כמו להיות בידיים של אבא - בצל שלו, בבית שהוא קבע, מוגנים ומחובקים בידי, נתונים בחיקו ומחוברים אליו באמת.

הזדמנות לשמוח ולהיושע!

בתוככי מצות סוכה החביבה, מסתתר גם אוצר סגולי יקר ערך. אלו ימי שמחה ורצון, ויש בהם גם כח עוצמתי להעביר רוע כל גזירה, ולהבטיח לעצמנו שנה טובה ומבורכת. בספרה"ק 'שפת אמת' לסוכות תרנ"ח, מבאר את המילים 'מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה', כי המילים 'מלך ממית ומחיה' עוסקות בראש השנה ויום הכיפורים, הימים בהם ממליכים את מלך העולם והוא קובע וחותם לחיים טובים, והמילים 'ומצמיח ישועה' - עוסקות בחג הסוכות.

ומכאן הוא חושף תגלית יקרת ערך: גם מי שחלילה לא נחתם לחיים, הרי שבסוכות יש לו הזדמנות נוספת, זהו חג של 'ומצמיח ישועה'. גם אם לא נחתם גזר הדין לטובה, חג הסוכות נותן תאריך שהוא חלון יציאה מכל גזירה רעה. כל מה שצריך הוא להתחבר למצות סוכה ולקיימה בהידור ומתוך שמחה, והסוכה תהפוך למעיין נובע של ישועות וברכות!

אלו ימי הזדמנות, שמחה עם אבא שבשמים, התרפקות עליו, ימי 'ומצמיח ישועה'. הבה נאמץ את מצות סוכה, נשמח בה, נקפיד בהלכותיה ונהדרה בכל הכח - כך נזכה בשפע של ישועה וברכה, 'ושאתם מים בששון ממעיני הישועה'!

ומקיף, בו ישתתפו שלושה פרופסורים המומחים ביותר בתחומם, וכל אחד יבצע את חלקו בניתוח - מתוך תקווה כי המומים כולם יפתרו באותו ניתוח.

אלא שכדי להכניס שלושה פרופסורים מומחים לחדר ניתוח אחד - נדרשת מלאכת תיאום לא פשוטה. ראשית, נדרש חדר ניתוח מתאים לטיפול בניתוח כה מורכב ומסועף, בו ינכחו שלושה פרופסורים וצוותותיהם, לצד רופא מלווה ורופא מרדים, במשך שעות ארוכות. חדר הניתוח גם חייב להיות בבית חולים שערך לטפל בכל סוג של הסתככות בתחומים המנותחים.

ההורים עשו מעל ומעבר, פעלו מול טובי המומחים וגדולי העסקנים, ובמשך כחצי שנה נמשכה מלאכת התיאום, עד שנקבע מועד לניתוח, באחד מימי חודש אול תש"פ. צוות ייעודי הוכן לצורך הכנת התינוק לניתוח, רופא מרדים הועמד כבוננות, ושלושת הפרופסורים פינו את אותו היום ביומן. הכל היה מוכן ומזומן, ואז...

הנגיף שהסתער על העולם וחולל מהומה בכל רחבי תבל, התערב גם כאן. כחלק מההכנות לניתוח, היה על התינוק לעבור בדיקה ולהימצא שלילי לנגיף. גם לפני האזהרה הזו שמרו ההורים על בנם כאתרוג עטוף, ולאחריה - השמירה הוכפלה ושולשה. איש מהם לא יצא מהבית במשך כחודש ימים, בכל פעם שהתקרבו אליו עטו מסיכה, התינוק היה שמור ומוגן.

ולמרות זאת, כשנערכה הבדיקה כמה ימים לפני מועד הניתוח, התוצאה שנרשמה הייתה: חיובי. כן, התינוק חיובי לנגיף. ההורים הבינו שזה לא יתכן, זה פשוט לא יכול לקרות. לא היה לו ממי להידבק, אין סיכוי בעולם שהתוצאה הזו נכונה. הם מיהרו לבקש בדיקה נוספת, ולמרות שבדרך כלל בקשה כזו אינה מאושרת - לנוכח גורליות הניתוח וחשיבותו הבדיקה בוצעה, וטענתם הוכחה: בבדיקה השנייה התוצאה הייתה שלילית, כלומר - הניתוח יוכל להתקיים במועדו.

האכן כן? - מה פתאום... הואיל והתוצאה 'חיובי' נרשמה במערכת המידע של משרד הבריאות, התוצאה השנייה לא יכולה להיחשב לפני תום עשרה ימים מקביעת התוצאה הראשונה. כלומר: אין ספק שהתינוק שלילי לנגיף, ועדיין - התוצאה הרשומה על שמו תישאר שהוא חיובי. וכשזה המצב - הניתוח המורכב והדחוף אחת דינו להידחות!

ההורים פתחו במסע לחצים ושתדלנות, טובי העסקנים נחלצו לסייע, מיטב המומחים ניאווה להפעיל את השפעתם - אולם כל אלה לא הועילו. התוצאה הרשומה על שם התינוק נותרה חיובית, בעוד הוא שלילי לחלוטין, נטול כל קשר עם הנגיף. ההורים המודאגים הוסיפו להשתדל, אולם סמכו ידיהם על בורא עולם, המנווט את התוצאות והקובע את מועדי הניתוחים לפי רצונו. כל העת הזכירו לעצמם כי לא משרד הבריאות מנהל את העניינים, מי שמנהל את העניינים הוא משרדו של בורא עולם!

בבוקר מועד הניתוח התקשרו מבית החולים, והודיעו כי הואיל והתינוק מאובחן כחיובי לנגיף - הניתוח מבוטל ויתקיים במועד אחר. ההורים הבינו כי זה סוף פסוק, המאמץ הסתיים בכישלון, תשעה חודשים של התרוצצויות - הסתיימו במפח נפש. הם ראו את העניין נוספת בנסיון הכבד שהם עוברים בגידול ורפואת הילד, ורק ביקשו מאבא שבשמים להמשיך להנחותם בדרכו שלו, כשהם אינם מבינים למה ומדוע, רק מתמודדים בגבורה...

אלא שבשעת ערב חלה תפנית דרמטית בעלילה. אחד הרופאים התקשר להורים, ובקול נרגש אמר להם: 'אני מתקשר רק כדי שתדעו שבורא עולם אוהב אתכם, שומר עליכם ומגן על בנכם...' - זה היה הפתיח, ואז נחשפו ההורים לנס עצום:

מתברר, כי באופן חריג חלה באותו יום תקלה במערכת החשמל של חדר הניתוח. כמה וכמה ניתוחים נדחו, מנותחים שהוכנו, היו בצום, שתו תכשירים, הוכנו להרדמה - כולם שבו למחלקות שבורים ומאוכזבים, כי הניתוחים לא התבצעו. רק תינוק אחד - היתה לו נפשו לשלל. הבן שלהם. בשל המחדל' ברישום תוצאות הבדיקות - הוא כלל לא החל את ההכנה לניתוח, לא החל בצום, לא עבר בדיקות מקדימות, לא החל בהרדמה. הסיט נחסך ממנו, פשוט כן!

מדהים! מתברר כי אין 'מקרה' בעולם, אין 'מחדל', אין 'רשלנות'. יש יד גדולה וטובה של אבא שבשמים, שמשבש תוצאות של בדיקות, שרושם תוצאות שגויות במערכות מידע, שחוסם את כל השתדלנויות והבקשות, שלא מאפשר למשרד הבריאות לחזור בו מתוצאה מוטעית - -

והכל, כדי להציל תינוק פעוט מהשלבים המורכבים של ההכנה לניתוח כה מסוכן, וביטולו ברגע האחרון!

כשהאב סיפר את הסיפור, ביקש מכולנו להוסיף תפילה לרפואת בנו, התינוק מיכאל בן יטל לרפואה שלימה, התינוק שמוכיח שתשובה 'חיובית' היא באמת חיובית! רבים כל כך מקבלים תשובה 'חיובי לנגיף' וחשים שחיהם השתבשו באחת, ואינם יודעים כי כל 'חיובי' הוא חיובי באמת, כי בורא עולם יש לו תוכנית משלו, והתשובה החיובית היא הנכונה והטובה ביותר עבורם, אף שאיננו מבינים למה!

אחים יקרים, מי מאיתנו לא נתקל ב'תקרית', ב'מחדל', ב'מקרה', ב'שיבוש', במשהו שלא הלך כמתוכנן וכשורה. מצות סוכה מזמינה את כולנו להיכנס לחיקו של אבא, ולראות אורות נוצצים משמים מבין חרכי הסכך, מחדדים את ההבנה כי הכל כאן מפוקח ומנוהל, מנווט ומסודר, בצורה הטובה ביותר ועל ידי האב הטוב ביותר.

כל שנותר לנו הוא רק להתחזק ולהאמין, לקוות ולבטוח בו. כל שנותר לנו הוא לצאת מהתפיסה שאנחנו יודעים וקובעים, מתמצים ועוזרים, מטפלים ויוצרים, ולהבין שאנחנו עושים רק השתדלות - אבל הכל הכל בידינו, טוב שכך. וככל שנצא מהתפיסה שהבית שלנו הוא 'דירת קבע' מבוססת ואינה, ונבין כי אדרבה - החיים ב'דירת עראי', בידי האוהבות של אבא הם הטובים באמת, כך נזכה בחיים מוארים בשמחת אמת, כל החיים, וכל ימות השנה!

חישוב מסלול מחושב...

היה זה ביום שני, כ' מנחם אב תש"פ, הרב א. עמד בתחנת האוטובוס בכיכר בעלזא בירושלים, והביט באופק ובשעון לסירוגין. הוא ממהר מאוד, אולם האוטובוס קו 450 בו הוא מבקש לנסוע לאשדוד, לא הופיע, כשהופיע - היו עליו שלושים נוסעים, ובתקופה זו אין מעלים נוסעים נוספים לאוטובוס. אוטובוס ועוד אוטובוס חולף, והרב א. מבין שאין מנוס, הואיל והוא נורא ממהר, עליו לתפוס מונית ולנסוע לתחנה המרכזית.

הוא מגיע לתחנה המרכזית, נחפז לרציף, ומזדרז לעלות על האוטובוס שעומד לצאת. לאחר שהתיישב והסדיר את נשימתו החפוזת, גילה כי עלה על האוטובוס הלא נכון. הוא ביקש לנסוע לאשדוד בקו 438, אולם כיוון שרציפי אשדוד וראשון לציון סמוכים זה לזה, והואיל ומספר הקו כה דומה - עלה על האוטובוס הנוסע לראשון לציון, קו 433.

על כזו התפתחות לא חלם בחלומות ההזויים ביותר. לא רק שלא הועיל בנסיעתו לתחנה המרכזית, אלא ששייב את יומו עוד יותר, ועתה הוא בדרך לראש"צ, משם יצטרך אוטובוס נוסף כדי להגיע לאשדוד. הוא ממהר לברר טלפונית כיצד, ומתברר כי ישנו קו מראשון לציון לאשדוד, העוצר באותה תחנה בה הוא יורד. אמנם הקו הזה אמור לעבור בתחנה בערך באותה דקה בה האוטובוס שלו אמור לעצור בה, ובכל זאת - הרב א. קיווה לטוב.

קיווה, והתבדה. כשהאוטובוס בו הוא נוסע, קו 433, עגן בתחנה בראש"צ - ראה מהחלון כי האוטובוס לאשדוד מפליג מאותה תחנה מול עיניו. לא רק שנסע באוטובוס הלא נכון וירד בעיר זרה, גם האוטובוס לו הוא מצפה - זה עתה חלף על פניו, ועד האוטובוס הבא נכונה לו המתנה ארוכה. שרשרת של שיבושים...

גרונו ניחר בצמא, והוא פנה לקיוסק קרוב להשיב את נפשו. 'אדוני מבעלזא?' - שאל אותו המוכר בקיוסק שלא ממין העניין, 'סלח לי, מתי האזכרה שלכם?'

'האזכרה של מי?' - שאל הרב א. בפליאה. מה לו ולמוכר, ועל איזו אזכרה מדובר?!

'נו, של הרבי שלכם. מתי האזכרה שלו?' - שב המוכר ושאל בחוסר סבלנות. 'אה, אתה מתכוון ליום ההילולא של כבוד קדושת הרבי מבעלזא זכותו יגן עלינו? - זה הערב, הלילה!' - השיב הרב א. בהשתאות, ומיד מיהר לשאול: 'סלח לי שאני שואל, אבל מה לך ולאזכרה הזו?'

'אה, האזכרה הזו היא כל הירושה שלי מאבי המנוח!' - אמר המוכר, 'תבין, אני לא דתי וגם אבא שלי לא היה. אבא שלי הכיר את הרבי מבעלזא בתל אביב, ותמיד עלה לציונו באזכרה שלו. לפני כמה חודשים הוא נפטר, זכרוננו לברכה, וכמה ימים קודם, כשהיה חלוש וחולה, פקח את עיניו ואמר לי: אל תשכח לעלות לקבר של הרבי מבעלזא. תברר מתי האזכרה...'

ותבין... - עיני המוכר מלאו דמעות, 'אבא לא הותיר לי פרוטה של ירושה, גם לא שורה של צוואה. כלום. זה המשפט האחרון ששמעתי ממנו, ללכת לאזכרה של הרבי מבעלזא. זכרתי שהתאריך הוא בעונה הזו, לא היה לי מושג מתי בדיוק, וכבר כמה ימים אני מחפש אדם כמותך שיוכל לתת לי את המידע. ואז אתה באת...' - סיים המוכר והודה לו בחום.

מטלטל. עומד לו יהודי בירושלים, ממהר לאשדוד, והכל משתבש. האוטובוסים לא עוצרים. הוא משלם על מונית לחינם. עולה על הקו הלא נכון ומגיע לראש"צ במקום לאשדוד. ואז - הוא גם מחמיץ את האוטובוס מראשון לציון לאשדוד. שרשרת של שיבושים ותקלות, כמה פאשלות ביום אחד!

וברגע אחד של הארה - נפקחות העיניים. אין כאן לא שיבוש ולא תקלה, לא פאשלה ולא טעות. יש כאן תכנון מסודר, להביא את אברך פלוני לקיוסק פלוני בראשון לציון. זה הכל. אותו מוכר זקוק למידע כדי להחזיק את הניצוץ היהודי שפועם בו, ואותו אברך נשלח לספק את המידע - כי כך רצה ולגלג בורא עולם, המנהל את העולם בחסדו!

אחים יקרים! כמה כדאי להפנים מסר זה, הבוקע מהסיפור אותו סיפר המשפיע הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א. אנשים חושבים שהם חווים תקלות ושיבושים, ואינם יודעים כי הכל חלק מתוכנית סדורה, מסלול מחושב, הנהגה מלמעלה. אבא שבשמים משיג ויעניו נתונה על כל יהודי, והוא מנווט ומנהל את העולם בצורה הטובה ביותר!

ועכשיו - בחג השמחה ובהיכנסנו לצילא דמהימנותא - לצילו של אבא שבשמים, זה הזמן להטמיע את המסר הזה בכל העוצמה. כי איננו נכנסים רק לדירת עראי, אנחנו נכנסים לדידים של אבא, מחדדים בתוכנו את ההבנה כי אנו נתונים בידי. זה מסר שהוא נכס לכל החיים, הבה נאמץ אותו בכל לב ונזכה לשמוח שמחת אמת כל ימות השנה!